

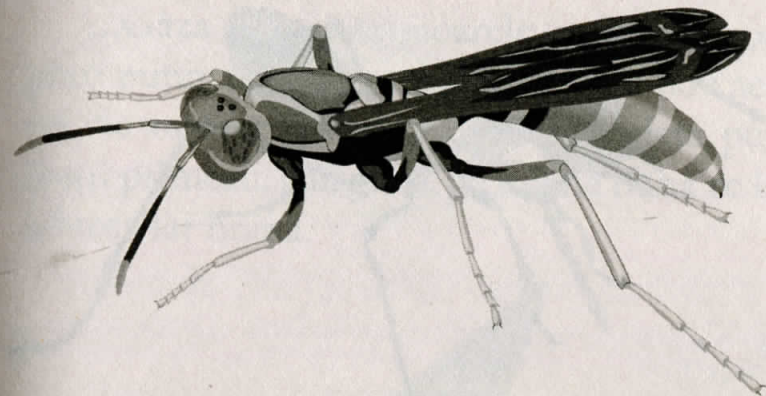
Cât un fir de neghină

Nu trebuie să fii cât un munte de mare ca să poți judeca. Ci de-ai fi cât o neghină, ori cât un fir de colb, dacă ai în căpșorul tău scânteia dumnezeiască ce cuprinde lumea, ți-i de ajuns: știi ce ești, de unde vii și-ncotro trebuie să te îndrepti“. Gândirea aceasta i-o spusese gânganiei o furnică. Și spusa muncitoarei îi intrase atunci pe o ureche și-i ieșise pe alta. De-abia văzuse de câteva zile lumina soarelui, pământul, florile! În iarbă i-au părut toate un rai; dar, când a întins aripioarele și-a zburat, mirându-se că poate să străbată aerul, când apoi a căzut istovită de oboseală, pe-o frunză, atunci întâiași dată a cunoscut greul. Și spusele furnicii i-au venit în minte... Ce era? O gânganie mică, fără strălucire, rotundă, ca o sămânță. De unde venea? Din iarbă; ținea minte că se

trezise sub o rochița-rândunicii. Dar încotro avea să se îndrepte? Ei, asta era greu!

S-a scoborât de pe frunză și-a purces să caute din nou furnica. A umblat încoace, încolo – furnica nicăiri. Altele a întâlnit, dar grăbite. Furnicile nu prea stau de vorbă. A mers mult și bine; altă gândire n-a mai auzit. „Înțelepciunea e rară“, se gândea biata gân-ganie. Și acesta a fost al doilea necaz al ei. E greu începutul! Într-o zi o prinse ploaia; din nebăgare de seamă, căzu într-un șuvoi. De-abia scăpă, pe-un pai. Iar altă dată, ce spaimă, Doamne! Stătu o clipă, fără suflare, sub talpa cizmei grădinarului. Avusese noroc de-o pietricică ce lăsase lângă dânsa un gol. De ce-ți atârnă viața în ziua de azi! Dar trebuia să se păzească de acum cu tot dinadinsul. Trai e acela când ești nevoit să-l cumpănești în fiecare clipă? Umbla numai pe dibuitele: cercetând, ocolind, ispitind. Colo e apă, dincolo oameni, mai la o parte un cărucior cu copii.

„La ce m-a lăsat Dumnezeu dacă n-am părțica mea de pământ? se întreba gân-gania. Unde să mă așez ca să rămân liniștită?“

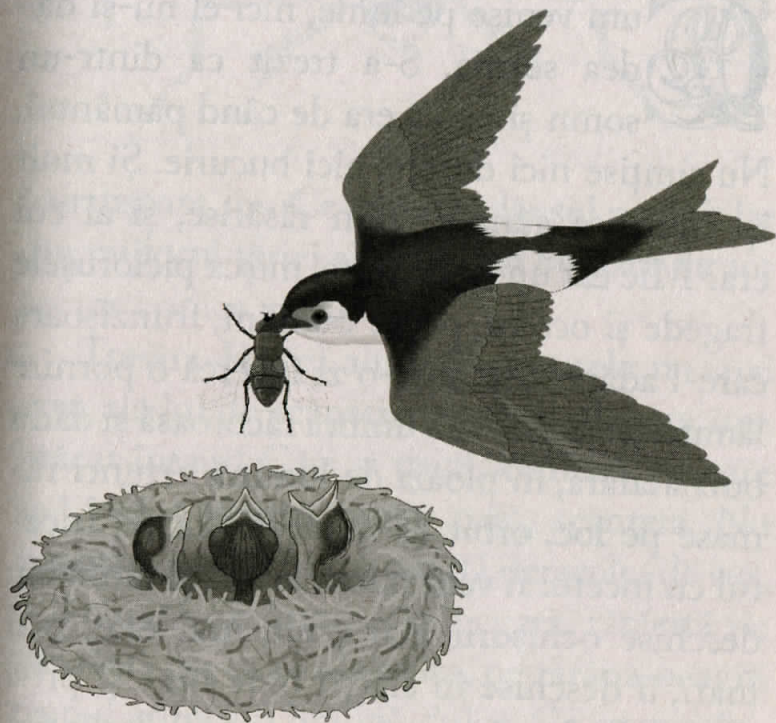
Atunci în față i se ridică deodată casa, locuința stăpânului grădinii. „Sus, acolo, trebuie să fie bine... dar e prea înalt“. Să se ridice cu cumpătare. Întâi zbură pe vârful unei gherghine; de acolo, pe-un copăcel, pe-un călin; pe urmă, pe iedera dimprejurul balconului. În sfârșit, iat-o: a ajuns. S-a așezat pe marginea streșinei. Uf! cum arde tabla. Soarele o dogorește, un chin! Va să zică, și aici, iad. Și gândul o munci iar: „Ce rost avea pe lume?...“ Toate celelalte vietăți păreau că au o chemare. Și fluturul? Cum de nu. Dar fluturul e încântarea ochilor, e floare zburătoare, e o picurare vie din curcubeu. Furnica își face casă, agonisește, trăiesc mii la un loc; furnica, dacă ar fi de o sută de ori mai mare, i-ar fi destulă

mintea pe care o are acum, în vreme ce atâtea dobitoace mari cât munții, dacă ar fi de o sută de ori mai mici, nu le-ar ajunge mintea pe care o au cum sunt. Albina... Toate, toate. Și ea? Seama ei pe lume?...

În clipa cea gâza prinse cu ochișorii o semene a ei zburând pe sus, căutând poate un loc de scăpare ca și dânsa. Dar nici n-apucă bine să se uite la ea, când, ca o săgeată, o rândunică se repezi din cuibul de sub streșină și prinse din zbor tovarășa de suferință. Peste o clipă se auziră țipetele de bucurie ale pușorilor cărora rândunica le aducea hrană. Și gângania, biata, își dete seama: „Vezi, asta e soarta noastră: să hrănim paserile, cari au ce căuta pe lume!“ ...

...Gâza întinse aripioarele, se lăsă în gol, pluti puțin; apoi săgeata străbătu din nou aerul. Se auzi o pâlpare de aripi. Și, îndată, pușorii primeau, gălăgioși, pe mama bună ce le aducea iar hrană.

Gândăcelul

Cum venise pe lume, nici el nu-și dădea seama. S-a trezit ca dintr-un somn și parcă era de când pământul. Nu simțise nici durere, nici bucurie. Și mult își muncise gândul: cum răsărise, și-al cui era? Mic cât un fir de linte, mișca piciorușele fragede și ocolea, pe de margini, frunzișoara care-l adăpostise. Într-o zi încercă o pornire lăuntrică: ieși de sub umbra răcoroasă și dădu buzna afară, în ploaia de lumină. Atunci ră-mase pe loc, orbit de atâta strălucire. Încetul cu încetul îi veni inima la loc, și îndrăzni: deschise ochișorii mai mult, mai tare, mai mari, îi deschise în sfârșit bine-bine și privi în sus. Se făcuse parcă mai mititel decât fusese. Cu câtă strălucire, ce adânc și albastru se dezvelea cerul! Și ce minune! Cu ochișorii lui mărunți, cât niște fire de colb, îl cuprindea întreg. Și ce întunecime, câtă umezeală sub

frunzișoara lui. Ce căutase dânsul acolo? Iar din mijlocul tăriei albastre, un bulgăre de aur aprins arunca văpăi.

Tresări. Era el altul? Piciorușele nu mai erau ale lui de scânteiau așa? Și mai era îmbrăcat în aur! Căci și trupușorul lui, pe care și-l vedea pentru întâia oară, scânteia. Nu cumva era o fărâmiță căzută de acolo, de sus, o fărâmiță de lumină închegată, rătăcită pe pământ? Și, ca o adevărită, pe țărâna neagră trupul arunca o lumină dulce. Ce se mai întreba! Fără îndoială, de acolo căzuse, acolo trebuia să se întoarcă. Dar ce depărtare! Și cum să ajungă? Privi în sus; și atunci, deasupra căpușorului, zări lugerul unui crin ce se

ridica așa de înalt, că parcă floarea din vârful își deschidea paharul chiar dedesubtul bulgăru-
lui de aur, să-i culeagă razele.

În mintea lui își înjghebă planul. Să se
suie pe luger în sus, să meargă, să meargă și
să meargă, până în vârful; și de acolo, la bulgă-
rul de aur, din care credea că se desfăcuse: o
săritură – sau o vedea el ce-o face.

Atunci se mișcă din nou și, după ce trecu
peste un grăunte de piatră cât un munte și
scoborî dincolo, se trezi la rădăcina crinului.
Se odihni o clipă, apoi la drum, băietele! Mai
întâi se rostogoli de pe tulpina lucie de câteva
ori în țărână. Văzând asta, se ridică pe picio-
rușele dinapoi și, fără să știe pentru ce, cu cele
dinainte își făcu, moșnegește, cruce. Pe urmă
încercă din nou, și văzu că poate. Luciu i se
păruse lugerul crinului, și când colo avea atâ-
tea adâncituri, atâtea ridicături: văi, dealuri.
Dar ce mireasmă se revărsa de sus!...

Și-a mers voinicul, a mers. Mult să fi
mers. Se uită în jos și-l prinse amețeala. Privi
în sus și se cutremură. Ce – nu făcuse nici
un sfert din sfertul drumului! Puterile îi cam

slăbiseră, dar nu se lăsa. Încă vreo câțiva pași,
și ici, deasupra, parcă se întruchipa o frun-
zișoară lătăreață, ca o prispă. Acolo o să se
odihnească. Și iar purcese la drum; și umblă,
și umblă, băietele; și de-abia ajunse. Iar când a
poposit, ud de sudoare, că părea o picătură de
rouă, bulgărele de aur scăpătase de amiază. Și
voinicul privi iar în sus. Privea în sus și nu-
și credea ochilor: zile, săptămâni, luni avea
de umblat. Și cât era de hotărât și de vânjos
drumețul, nu-și putu opri un oftat:

– Uf! Că mult mai am de suit, Doamne!

